

ONZE HOOFDREDAKTEUR 50 JAAR TANDARTS

Op 25 november a.s. zal het een halve eeuw geleden zijn dat coll. P. H. BUISMAN de tandheekkundige bevoegdheid verwierf. Wanneer wij hiervan melding maken dan is het met enige aarzeling omdat wij weten hem hiermee geen genoegen te doen. Hij is van mening dat er in de laatste jaren bij enkele opeenvolgende gelegenheden meer dan voldoende over hem is geschreven en een herhaling allicht niet anders dan een zekere wrevel zal wekken bij veel lezers, die het nu welletjes gaan vinden.

Men kan hen eerlijk gezegd geen ongelijk geven, zo vindt hij. Tenslotte is, wat hem betreft, het bereiken van een mijlpaal als de onderhavige meer een zaak van een redelijk goed gestel en blind geluk, een en ander in het kielzog van de gestadige toename van de gemiddelde levensduur gepaard aan de gunsten van het lot om door de kieren in het steeds dichter wordende verkeer onbeschadigd heen te zijn geglipt. Tot nog toe.

Maar daarnaast blijft de wereld onveranderlijk jong en is het gevaar reëel dat de kloof in denken en opvattingen tussen een vertegenwoordiger van de oudste garde en de leeftijdscategorieën, waarvan de gemeenschap het in hoofdzaak hebben moet, steeds wijder gaat gapen. Met als gevolg dat het wederzijds begrip omtrent de essentie der huidige problemen moeilijker wordt. Waarbij de restwaarde van het gerontisch-tandheekkundige gezag wordt bepaald op basis van overleefd geachte beginselen, weshalve het alleszins geïndiceerd is om op zo'n „jubilaris" q.q. niet opnieuw de schijnwerper te richten.

Dat hij is blijven doorgaan met het nemen van een aandeel in het behartigen van de belangen van het Tijdschrift moet naar eigen oordeel worden verklaard uit een hardnekkig onvermogen om het te laten. Niet dat er geen anderen zouden zijn die het even goed zo niet beter zouden kunnen doen, zo meent hij, maar zij houden zich helaas schuil. Dit laatste moet daarom als een rechtvaardiging worden gezien dat zijn redaktoriale werkzaamheid samenvalt met een daarmee in wezen onverenigbare denkdag.

Het heeft geen zin om bij een gelegenheid als deze een overzicht te geven van wat in de verstreken decennia aan schrifturen uit zijn pen te voorschijn is gevloeid. De tijdschriftlezer van dit tijdsgewricht heeft meer dan genoeg aan de hedendaagse professionele beslommeringen, die dermate beslag leggen op zijn tijd en energie, dat hij geen belangstelling heeft voor wat in vroegere jaargangen aan de beroepsmatige aandacht is voor-

gelegd. Ook niet voor de vermelding dat in het Tijdschrift jaren achtereen, tot aan de opheffing van de Maatschappij tijdens de bezetting, uitvoerig verslag werd gedaan van derzelve vergaderingen zodat ook de thuisblijvers redelijk op de hoogte werden gehouden van hetgeen in de bijeenkomsten van hun vakorganisatie omging.

Na zijn optreden als hoofdredakteur tijdens de oorlogsjaren, vooral daarna, heeft het Tijdschrift – na de verschijning van het Mededelingen-, nu Tandartsenblad – zich meer in het bijzonder gericht op wetenschappelijke publicaties als getuigenis van de vorderingen, waarvan ook de tandheelkunde ten onzent nadien heeft blijk gegeven.

Daarnaast had de sociale tandheelkunst in haar naoorlogse ontplooiing zijn persoonlijke aandacht. In welke mate echter zijn visie en commentaar de opvatting van de lezers vertolkten, moge aan hun oordeel over de waarde dezer vaak kritische beschouwingen worden overgelaten.

In het vorenstaande hebben wij de persoon in kwestie aan het woord gelaten. Het geeft zo ongeveer weer wat onze mederedakteur voor zijn geval als ten hoogste toelaatbaar acht voor een bericht, waaraan hij inzien niet te kunnen ontkomen. Had het aan zijn medewerkers gelegen dan zouden zij natuurlijk het ietwat anders hebben ingekleed. Zij hebben echter noodgedwongen zich erbij moeten neerleggen om niet tegen zijn dringende wens ten deze in te gaan.

Toch veroorloven wij ons de opmerking, dat onze hooggeachte jubilaris en vriend één ding over 't hoofd ziet. Het is zijn goed recht wars te zijn van een zich door een toevallige samenloop der gebeurtenissen wat vaker herhaalde huldiging. Maar het is een even groot recht van zijn vrienden en bewonderaars een merkwaardig jubileum als het onderhavige voor de historie van ons vak aan een dreigende vergetelheid te ontrukken. En daarnaast de gelegenheid aan te grijpen om van hun vriendschappelijke gevoelens en bewondering te getuigen. Niet voor het aantal jaren maar voor de plaats die hij in onze samenleving heeft ingenomen op een wijze, als slechts zeer enkele begaafden is vergund.

Wij zijn overtuigd dat velen dit recht zullen erkennen en het toejuichen wanneer wij hem, mede namens onze lezerskring, van ganser harte huldigen en gelukwensen, nu de gelegenheid daartoe zich weer eens voordoet.

Red.